

DARIJA HARON

MIRIS
RUŽE

Prevela s nemačkog
Jelena Mijailović

■ Laguna ■

Naslov originala

Daria Charon

DER DUFT DER ROSE

Copyright © 2011 by Bastei Lübbe GmbH & Co. KG, Köln

Translation Copyright © 2013 za srpsko izdanje, LAGUNA

Kupovinom knjige sa FSC oznakom
pomažete razvoj projekta odgovornog
korišćenja šumskih resursa širom sveta.

SW-COC-001767

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

MIRIS
RUŽE

Prolog

Kada bi me obasjala sreća i potisnula tugu i nesreću, letela bih do oblaka od zadovoljstva, pomislila je melanholična Žizlen, grofica od Plesi Fertoka. Čini se da su svi ostali gosti srećniji od mene.

Pažnju joj je privlačilo razdragano društvo koje se okupilo na susednom imanju Mimoza, kako bi proslavilo krštenje sina Troja i Elene de Rozak.

Trojevo lice sijalo je od zadovoljstva. Žizlen svog bivšeg ljubavnika nikada nije videla tako srećnog. Poznala ga je kao namrgođenog samotnjaka koji je večito kukao nad svojom sudbinom.

Kada je pre nekoliko godina pozivala Troja u svoju postelju činila je to samo iz jednog razloga. Želela je da zaboravi njegovog buntovnog brata Trisa, ljubav svog života. Trisa, koji je po naredbi kralja morao da napusti

zemlju. To je i učinio, ali nije otišao sam već u pratnji zanosne mlade žene.

Žizlen je bila skrhana. Patila je i sažaljevala sebe. Troj joj nije pomogao da zaboravi Trisa. Ali njegov zagrljaj pružao joj je utehu i sigurnost u trenucima kada ju je bol preplavljivao. Ipak, i Troj se udaljio od nje, ostavio ju je zbog Elene, sestre zanosne žene koja joj je ukrala Trisa. Iako Žizlen nije volela Troja, ponovo se osećala kao gubitnica praznih ruku i praznog srca.

Sudbina se poigrala sa svima njima okupivši ih na istom mestu. Elena nije mogla ni da pretpostavi da je između njenog supruga i grofice, koja je sedela za stolom, postojalo nešto više od susedskog prijateljstva. Ona svakako nije znala za suze koje je Žizlen prolivala i patnju koju je osećala pri samoj pomisli na prezime Rozak. Nije znala za Žizlenin snažan i beskrajn bol, koji ju je pratio gde god da krene i koji ju je neprestano podsećao na neuspeh.

Žizlen je sedela za stolom. Doduše, bila je zamišljena. Nedaleko od nje, pored jednog zgodnog mladića, sedeo je njen brat Anri od Marijaza. Zgodni Vensan već dve godine bio je vojvodin ljubavnik, iako su ga u javnosti svi smatrali njegovim sekretarom. Obojica su se smejali i vodili prijatan razgovor s osobama koje su sedele preko puta, podižući raspoloženje gutljajima ukusnog vina. Uživali su u potpunosti u proslavi, a Žizlen, iako je sedela dalje, nije mogla da ne primeti strast koja se osećala između njih dvojice.

„Žizlen, pogledaj, bubamara!“ Žizlenin suprug Žak pokazivao joj je kažiprst po kojem je milela buba. Žak je nespretno pokušavao da prebaci bubamaru u drugu šaku, što joj se, naravno, nije nimalo svidelo. Bubamara je raširila krila i odletela u plavetnilo letnjeg neba.

Žak je zurio u nju poluotvorenih usta. „Oh, odletela je. Da li sam je možda uplašio?“, pitao je i dodao mršteći se: „Siguran sam da je nisam povredio. Bio sam pažljiv. Zaista, videla si i sama.“

Žizlen je posmatrala supruga s kojim je bila dvadeset godina u braku. Žizlenin otac i stari grof od Plesi Fertoka sklopili su dogovor i udali je sa nepunih sedamnaest godina za čoveka koji će čitavog života biti na mentalnom nivou petogodišnjeg deteta. Kroz suze se suočavala sa svim stadijumima besa, mržnje, očaja i letargije, sve dok nije prihvatila sopstvenu sudbinu. Godine su prolazile. Žizlen na to nije obraćala pažnju i kao da je živela u svom svetu. Povremeno je imala ljubavnika, čije bi ime zaboravila čim bi se obukao i napustio njenu odaju. A onda je upoznala Tristana de Rozaka. Bio je mlad i nije se opirao njenom zavođenju. Naime, Žizlen je kasnije shvatila da je on zaveo nju, a ne ona njega. Naredne godine bile su najsrećniji period njenog života. Znala je da ta veza neće trajati zauvek. Ipak, bol ju je slomio kada je počela da oseća da ga polako gubi.

„Žizlen, čuješ li me?“ Žak ju je povukao za rukav. Žizlen je zurila u njegove krupne smeđe oči i u tom trenutku srušio joj se čitav svet kao kula od karata i izašlo

je na videlo sve ono što je toliko dugo potiskivala u sebi. Besmislene godine koje su prošle, propuštene prilike, pustoš u njenoj duši.

Ustala je ne izustivši nijednu reč i otmenim, sitnim koracima ušla u dvorac. Naslonila se na zid i zatvorila oči. Prigušeni smeh odzvanjao joj je u ušima. Niko od gostiju koji su sedeli napolju nije znao šta je to bol. Svi oni živeli su bezbrižno i nisu osećali ni bol ni tugu.

Gorčina joj je stezala grudi. Stiskala je zube, dok su je smeh i radosni glasovi, koji su dopirali spolja, ubadali u srce poput igle. Nije više mogla da podnese takvo stanje. Nije više mogla da podnese osmehe i radost koji su se širili vazduhom. Nije mogla da podnese srećne ljude koji su sedeli za stolom. Prezirala je Žakov dodir na rukama i njegove besmislene dečje fraze kojima ju je mučio. Želela je da ima pravo na sopstveni život, sopstvene odluke i planove. Želela je da bude srećna i bezbrižna, da uživa u svakom danu bez bola i tuge. Želela je da prestane da se oseća slabom i bespomoćnom.

Otvoriše se vrata i hodnikom se prolomi zlovoljni plač odojčeta. Žizlen je pratila zvuk koji je dopirao iz odaje. Užurbana devojka projurila je pokraj nje osmejući joj se. „Odmah se vraćam“, promrmljala je.

Žizlen je ušla u odaju kroz poluotvorena vrata i približila se kolecvi. Odojče suznih očiju i zajapurenog lica vrištalo je i stiskalo svoje male pesnice. Zurila je u dete lagano ljuljajući kolevku.

Takvo iskustvo Žizlen nikada neće doživeti. Nikada neće držati svoje dete u naručju. Nikada neće osetiti kako u njenoj utrobi raste novi život. U njenim grudima nikada neće biti majčinskog mleka. Mržnja prema Eleni nekontrolisano je rasla u njoj. Zašto neke žene imaju sve, a neke ništa? Zašto je morala da bude osuđena na propast i zašto je morala da bude svedok tuđe sreće? Zašto za promenu i drugi ne bi bili nesrećni kao ona? Zašto je samo ona ta koja je uvek tužna? Zar ona nema prava na komadić sreće? Zar je sudbina slepa za njenu bol? Na Eleninom licu nazirale su se bore, ona je bila osoba bez plemićkog porekla, poseda i nasleđstva. Uprkos tome, Troj se oženio njome. Uprkos tome, Troj ju je voleo svakim delićem svoje duše. Kao da to nije bilo dovoljno, i sudbina im je bila toliko naklonjena da im je podarila dete. Ništa nije moglo da pokvari njihovu sreću, dok je Žizlen živela u večnom mraku.

Nije mogla da shvati kako joj se jastuk iznenada našao u ruci. I odakle joj smelost da ga prisloni na lice zajapurenom odojčetu. Sebi je izgledala kao potpuni stranac. Sve što je trebalo da uradi jeste da pritisne jastuk i Elena bi osetila šta znači biti nesrećan. Osetila bi kako je sreća prolazna... Konačno bi Žizlen videla nekog drugog kako pati, konačno bi osetila zadovoljstvo što i druga žena prolazi kroz nepodnošljivu bol.

Učinilo joj se kao da ju je neko uhvatio za ruku i istrgao joj jastuk iz ukočenih prstiju. Osetila je zujanje u ušima. Podigla je glavu u potpunom transu. Nije mogla

da dokuči ko je to bio, kao da je gledala kroz zamagljeno staklo. Mora da je bio muškarac, pomislila je, jer ju je neko tako snažno povukao i oborio na stolicu da ju je zbolela svaka kost u telu.

Žizlen je polako otvorila oči. Zujanje u ušima je uminulo a vrištanje odojčeta potpuno ju je osvestilo. Elena je prišla kolecvi i uzela dečaka u naručje.

„Ššš, mali moj, sve će biti u redu“, govorila je Elena, umirujući dete. Vrištanje je polako prestajalo. Dok je mazila sina po leđima prišla je Žizlen. „Grofice od Plesi Fertoka, da li vam je dobro? Tako ste bleđi.“

Žizlen je prošaptala: „Hvala vam. Dobro... dobro mi je. Omamila me je vrućina... želela sam...“ Bila je skrhanana shvativši da ne može da se seti šta se dogodilo. „Muškarac, koji je malopre bio tu... gde je nestao?“

„Koji muškarac?“, upitala ju je Elena mršteći čelo.

Žizlenina usta bila su suva kao pesak i s velikom mukom je izgovorila: „Onaj muškarac koji je malopre bio tu. Sigurno ste ga videli.“

„Nepoznati muškarac? Ovde? Da li je nešto uradio Žustinu? Da li je zbog toga počeo da plače?“, pitala ju je Elena uznemireno.

Žizlen je odmahнула glavom. „Nije. On... on...“ Stiskala je usne i masirala slepoočnice vrhovima prstiju. „Možda je to bio samo san... i ova vrućina... oprostite... nisam želela da vas uplašim“, tiho je dodala.

„Narediću da vam donesu osveženje. Možda biste želeli da na trenutak prilignete i otkopčate korset.“

Elena nije sačekala grofičin odgovor već je odmah istrčala u hodnik da potraži poslugu.

Žizlen je drhtala i disala duboko. Od vrućine i preuskog korseta počeo je da joj se priviđa muškarac u odaji. Ništa od toga nije bilo stvarno, sanjala je. Užasan san, nastao zbog napetosti koje nije mogla da se oslobodi. Preplavilo ju je olakšanje i nestao je pritisak koji je osećala u grudima. Pogled joj se zaustavio na drvenom stolu boje mahagonija koji je stajao na sredini odaje. Na njemu je ležao jastuk presvučen batistom.

Anri je posmatrao Vensanove tanke prste kojima je provokativno dodirivao nožicu čaše za vino. Zatim je zavodljivim pokretima kažiprsta kružio po ivici čaše, dok je Anri čavrljao sa osobom koja je sedela pored njega. Vojvoda se zavalio u stolicu i uhvativši mladićev pogled shvatio da je Vensan svojim bezazlenim signalima želeo da ga podseti na to da je i on deo njegove sadašnjosti. Takvim signalima Anri nije mogao da odoli.

Anri se zakašlja i isprazni čašu. Mali, skriveni signali koje je Anriju slao u javnosti bili su Vensanova specijalnost. Bile su to poruke koje je samo Anri znao da protumači, zato što je strast prikriivao svojim nadmenim držanjem u društvu. Između ostalog, takve poruke bile su jasan znak da je Vensanu postajalo dosadno.

Anri je posmatrao društvo za stolom i pogled mu se zaustavio na mestu gde je sedela Žizlen. Pošto je proslava trajala do duboko u noć, prihvatio je sestrin predlog da prespava u njenom dvorcu kako se ne bi vraćao na Beletoal. Tako bi imao priliku da provede vreme s njom i obavesti je o odluci koju je doneo.

Stolica na kojoj je malopre sedela Žizlen bila je prazna. Žak je razglabao sa starim i naglupim markizom od Potinjaka, koji je na njegove reči mudro klimao glavom. Ni Elena nije bila prisutna. Anri je bio zabrinut. Možda je to bila samo slučajnost, nije mogao da poveruje u to da je Troj ispričao Eleni o nekadašnjoj vezi koju je imao s njegovom sestrom. Naime, skandal je bio nešto što svakako nije smelo da se dogodi na ovoj proslavi.

Anri iznenada ustade. „Oдох da potražim Žizlen.“

Vensan klimnu glavom. „Želiš li da napustiš proslavu?“, oči su mu zasijale poput ispoliranog žada a sa usana mu se oteo osmeh. „Idem i ja s tobom.“

„Još je rano, moj mali.“ Anri se okrenuo i otišao kako ne bi privlačio pažnju. Njihov odnos bio je napet i nisu svi u društvu cenili njihove prepirke za stolom. Iako Anri nije odobravao Vensanove upadice, nije želeo da upropasti Trojevu i Eleninu proslavu besmislenom svadom. Prišao je vratima terase, koja su bila otvorena, i ugledao Elenu kako mu ide u susret držeći Žustina u naručju. Njen razdragani hod odagnao je strah koji ga je mučio.

„Gospodin de Rozak želeo je lično da prisustvuje proslavi povodom svog krštenja.“ Skinuvši kapu s mališanove glave, Elena je dodala: „Naravno, nisam mogla da odbijem njegovu želju.“

„Nestašni dečko koji voli da naređuje.“ Anri ispruži prst koji je odojče odmah steglo svojim ručicama. „Tražim sestru. Da li možda znate gde je nestala?“

„Grofica od Plesi Fertoka želela je da se malo odmori, omamila ju je vrućina. Naredila sam da joj donesu limunadu. Nalazi se u orijentalnom salonu.“

„Zahvaljujem vam.“ Anri je istrgao prst iz Žustinovne ruke i krenuo u pravcu salona. Zastao je ispred jednih vrata. Nakon renoviranja dvorca Mimoza nije bio upoznat sa novim rasporedom odaja, pa tako nije znao da li se orijentalni salon nalazio s leve ili desne strane hodnika. Nasumice je uhvatio kvaku na jednim vratima, ali buka koja je dopirala iz druge odaje navela ga je da promeni odluku.

Žaluzine na prozorima bile su zatvorene tako da u salonu nije bilo ni zraka svetlosti. „Žizlen!“ U trenutku dok je Anri jedva nazirao konture nameštaja čuo je kako su se zatvorila vrata. Polako se kretao salonom kada ga je neko uhvatio i pritisnuo uza zid. Težina nečijeg tela pritiskala mu je leđa, a talas straha koji ga je obuzimao potpuno je nestao kada je osetio poznati miris u vazduhu. Nije mu bilo jasno kako je Ven-san uspeo da uđe u salon pre njega. Nije bilo nikakve sumnje da je to bio on.

Tople Vensanove usne klizile su po Anrijevom vratu, a njegovi vešti prsti podvlačili su se ispod Anrijeve odeće uklanjajući svaku prepreku koja je pretila da im pokvari trenutak. „Vensane...“, prošaptao je Anri, rastrzan između srdžbe i početnog uzbuđenja, koje je u njemu izazivao nestašni sekretar. Uzbuđenje je pobedilo jer ga je Vensanovo beskompromisno ponašanje toliko privlačilo da bi se uvek povinovao njegovim željama. Naime, mladić nije mario ni za pravila ni za moral kada je nešto jako želeo. A s obzirom na to da je želeo Anrija, znao je da su njegove pridike samo paravan kojim je čuvao ugled u društvu.

„Znam, znam, ali nisam više mogao da čekam. Ovaj nestrpljivi dečko ne može više da izdrži. Prošlo je dosta vremena.“ Vensanove ruke našle su ono što su tražile i počele da maze Anrijev čvrst ud.

Anri je pokušavao da bude tih i uguši stenjanje koje je izlazilo iz njegovog grla dok mu je telo drhtalo u zemljotresu strasti. „Da, prošlo je tačno deset sati od kada smo bili sami.“

„Svaki minut bez tebe za mene je pravo mučenje.“ Vensanovi prsti klizili su po Anrijevom nabreklom udu kao po nožici čaše za vino. „Svaki minut u kojem ti nisam pružio zadovoljstvo za mene je izgubljeno vreme.“

„Poznajem tvoj smisao za teatralnost, moj mali, i uprkos tome se plašim da ćeš me ubiti jednoga dana.“ Anri se ugrizao za usnu da ne bi zastenjao.

„Zar bi mogao da zamisliš lepšu smrt?“ Vensanov topao dah milovao mu je obraze. Udom je preko odeće pritiskao Anrijevu zadnjicu.

„Ne bih, ali takođe ne bih želeo da takvo iskustvo doživim u sledeće dve nedelje.“ Anri je iskoristio trenutak Vensanove slabosti, istrkao se iz njegovog zagrljaja i pritisnuo ga uza zid. Vensanove oči sijale su izazovno u tami, a njegove blago otvorene usne navodile su Anrija na greh. Vensan je polako oborio glavu i stavio mu do znanja da mu se potpuno predaje.

Anri se sagnuo i strasno ga ljubio u usta. Svaki put topio se u magiji Vensanovih vrelih, vlažnih poljubaca, želeo ga je sve više i više. Prstima je mrsio Vensanovu tamnoplavu kosu, mekanu kao svila, i strasno trljao svoj ud o Vensanov koji se nazirao ispod štofanih pantalona. Vensan je otkopčao pantalone i počeo da ih povlači nadole ne prestajući s poljupcima. Pritisnuo je svoj nabrekli ud uz Anrijev trljajući ga intenzivnim pokretima ruke. Anri je zastenjao goreći od požude, ne ispuštajući Vensanov ud iz šake. Ritmičnim pokretima dostigli su vrhunac uzbuđenja i izlili fontanu pomešanog semena.

Zadihani su stajali jedan preko puta drugog držeći svoj zgrčeni ud u rukama.

Vensan je prislonio glavu na zid i zatvorio oči. „Mislim da sam umro i otišao u raj.“

Anri se pridržavao rukama za zid. Posmatrao je Vensanovo mlado i glatko lice s kojeg se nazirala

neobuzdana strast kojoj se potpuno predao. Nije mogao da se zasiti Vensanove lepote. Lepote koja je bila mnogo dublja, koja je isijavala iz unutrašnjosti njegovog bića i nije se odnosila samo na njegovo lice i telo. Anri je pokušavao da ignoriše tu činjenicu kako ne bi dodatno zakomplikovao situaciju u kojoj se nalazio.

„Ali вреди umreti na ovakav način“, dodao je Vensan dok je Anri vadio džepnu maramicu iz sakoa kako bi se obrisao. Drugu maramicu dao je Vensanu.

Dok ga je posmatrao borio se sa sobom jer mu je prećutkivao odluku koju je nedavno doneo. Pre toga želeo je da porazgovara s Žizlen i uzme u obzir njeno mišljenje. Nije smeo ni da pomisli na to kako će Vensan reagovati na njegov plan. Između ostalog, nije ni znao kako da mu ga što bezbolnije saopšti.

„Želiš da se oženiš!“, rekla je Žizlen u neverici, kao da joj je Anri saopštio da može da hoda po vodi.

Prošlo je dva dana od proslave na Mimosi a Anri je odlagao razgovor sa sestrom koliko je mogao. Pošto su lakeji upravo odnosili njegov prtljag u kočiju, koja je stajala u dvorištu i bila spremna za polazak, nije mogao više da čeka.

„Da.“ Klimnuo je glavom i duboko udahnuo kako bi mogao da nastavi dalje. Oštar pogled njegove sestre nije mu ni najmanje olakšavao situaciju. „Uvek sam mislio da me nije bilo briga šta će biti sa Beletoalom

kada napustim ovaj svet“, objašnjavao je Anri. „Ali što sam stariji, sve više čeznem za naslednikom čijim će venama teći plemićka krv Marijazovih. Potpuno je suludo i patetično, znam to, ali ne mogu da ignorišem svoju obavezu. Neko vreme sam se nadao da ćete Tris i ti...“ Odjednom je začutao primetivši kako Žizlen obara pogled i počinje da stiska usne. Prokletstvo, a mislio je da ga je Žizlen nakon toliko vremena prebolela. „Oprosti mi.“ Pokajnički ju je gledao dok je slegla ramenima. „Za šta? U pravu si za sve što si rekao. Bolje je da sam Trisu podarila dete nego što sam pila napitak stare Žane. Tako bi ostalo nešto od njega, a ti bi imao naslednika čijim bi venama tekla plemićka krv Marijazovih, kako si to poetski opisao.“ Glas joj je zadrhtao. „Ipak, mislila sam da moram da imam obzira prema Žaku. Da ne bi morao da se suočava s tim kako me meštani ogovaraju iza leđa.“ Približila se prozoru i pogledala prema horizontu. „Kukavičluk nikada nije bio osobina koja se ceni.“

Anri joj se približio. „Dakle, ne postoji... nikakva mogućnost da ...“

Odmah je shvatila šta je Anri želeo da je pita i dodala je: „Da ti podarim naslednika? A ko bi bio otac tog deteta?“

Anri se zakašlja. „Pa, siguran sam da bih mogao nešto da uredim...“

„O, da lakše bi ti bilo da meni nađeš plodnog muškarca nego sebi ženu koju ćeš pretvoriti u priplodnu kobilu.“